

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 1580/2006

av den 20 oktober 2006

om ändring av förordning (EG) nr 1043/2005 om tillämpningsföreskrifter till rådets förordning (EG) nr 3448/93 med avseende på ordningen för beviljande av exportbidrag för vissa jordbruksprodukter som exporteras i form av varor som inte omfattas av bilaga I till fördraget samt kriterierna för fastställande av bidragsbeloppen

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EG) nr 3448/93 av den 6 december 1993 om systemet för handeln med vissa varor som framställs genom bearbetning av jordbruksprodukter⁽¹⁾, särskilt artikel 8.3 första stycket, och

av följande skäl:

(1) Enligt artikel 4 i kommissionens förordning (EG) nr 1043/2005⁽²⁾, jämförd med artikel 1.1 andra stycket i denna, gäller kommissionens förordning (EG) nr 800/1999 av den 15 april 1999 om gemensamma tillämpningsföreskrifter för systemet med exportbidrag för jordbruksprodukter⁽³⁾ export i form av varor som inte omfattas av bilaga I till fördraget.

(2) Enligt artikel 3 andra strecksatsen i förordning (EG) nr 800/1999 uppstår rätten till exportbidrag vid import till ett visst tredjeland om en differentierad bidragssats gäller för detta tredjeland.

(3) I artiklarna 14, 15 och 16 i förordning (EG) nr 800/1999 fastläggs villkoren för betalning av en differentierad bidragssats, särskilt vilka dokument som skall läggas fram som bevis för att en vara nått sin destinationsort.

(4) I artikel 17 i förordning (EG) nr 800/1999 föreskrivs att medlemsstaterna på vissa villkor får befria exportörerna från att förete några andra bevis enligt artikel 16 i den förordningen än transportdokumentet.

(5) Volymen ansökningar som leder till bidragsutbetalningar på grundval av förordning (EG) nr 1043/2005 är hög. Merparten av de varor dessa ansökningar gäller tillverkas enligt noggrant specificerade krav, har stabila egenskaper och konstant kvalitet, exporteras enligt etablerade mönster och framställs genom metoder som de behöriga myndigheterna har registrerat och godkänt.

(6) Med hänsyn till dessa särskilda omständigheter och för att förenkla handläggningen av exportbidrag enligt förordning (EG) nr 1043/2005 bör särskilda bestämmelser antas som ger medlemsstaterna större spelrum än vad som medges enligt artikel 17 i förordning (EG) nr 800/1999 när det gäller de belopp under vilka medlemsstaterna får befria aktörerna från att lägga fram de bevis som krävs enligt artikel 16 i den förordningen.

(7) Om varorna föreligger i detaljhandelsförpackning eller exporteras enligt väl etablerade mönster, t.ex. när samma marknadsaktör exporterar varor med samma KN-kod till samma mottagare, bör medlemsstaterna få avgöra själva om exportören kan befrias från att lägga fram de bevis som krävs enligt artikel 16 i förordning (EG) nr 800/1999, dock på villkor att de ålägger exportörerna att förete sådan bevisning vid stickprovskontroller.

(8) Det måste säkerställas dels att medlemsstaterna kan garantera att sådan befrielse från bevisning endast beviljas handel som den är avsedd för, dels att enskilda exportörer vet i förväg vilka varor och vilken handel medlemsstaterna avser ge förmånen av sådan flexiblare behandling. Därför bör ett ansökningsförfarande föreskrivas som sköts av medlemsstaterna och som ger dem möjlighet att kontrollera vilka varor och vilken handel den flexiblare behandlingen skall omfatta.

⁽¹⁾ EGT L 318, 20.12.1993, s. 18. Förordningen senast ändrad genom förordning (EG) nr 2580/2000 (EGT L 298, 25.11.2000, s. 5).

⁽²⁾ EUT L 172, 5.7.2005, s. 24. Förordningen senast ändrad genom förordning (EG) nr 544/2006 (EUT L 94, 1.4.2006, s. 24).

⁽³⁾ EGT L 102, 17.4.1999, s. 11. Förordningen senast ändrad genom förordning (EG) nr 671/2004 (EUT L 105, 14.4.2004, s. 5).

- (9) Befrielse på dessa villkor bör uppfattas som en riskfaktor i den betydelse som avses i artikel 2.1 i rådets förordning (EEG) nr 4045/89⁽¹⁾ som gäller medlemsstaternas granskning av de transaktioner som utgör en del av systemet för finansiering genom garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket. När riskfaktorer är orsaken till att medlemsstaterna begär in viss dokumentation bör de vidare tillämpa de principer som fastställs i kommissionens förordning (EG) nr 3122/94 av den 20 december 1994 om kriterier för riskanalys vad avser jordbruksprodukter som berättigar till exportbidrag⁽²⁾.
- (10) Utan hinder av bestämmelserna om befrielse från bevisning i denna förordning bör de bevis som krävs enligt artikel 16 i förordning (EG) nr 800/1999 vara obligatoriska i vissa fall. Utbetalning av exportbidragen enligt nya krav innebär genomgripande förändringar i handläggningen både för de nationella myndigheterna och för exportörerna, vilket påverkar arbetsrutinerna och utgör en ekonomisk belastning. Att skaffa de bevis som avses i artikel 16 i förordning (EG) nr 800/1999 innebär i vissa länder en administrativ svårighet. För att lätta på exportörernas administrativa och ekonomiska börda och tillåta myndigheter och exportörer att etablera dels nya regler för varorna, dels de nya arbetsformer som behövs för att allt skall löpa smidigt bör en övergångsperiod anges, under vilken det bör vara enklare att bevisa att tullbehandling vid import är klar.
- (11) Förordning (EG) 1043/2005 bör därför ändras i enlighet med detta.
- (12) De åtgärder som föreskrivs i denna förordning är förenliga med yttrandet från förvaltningskommittén för övergripande frågor rörande handeln med bearbetade jordbruksprodukter som inte omfattas av bilaga I.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

I artikel 54 i förordning (EG) nr 1043/2005 skall de följande punkterna 3–6 läggas till:

(¹) EGT L 388, 30.12.1989, s. 18. Förordningen senast ändrad genom förordning (EG) nr 2154/2002 (EGT L 328, 5.12.2002, s. 4).

(²) EGT L 330, 21.12.1994, s. 31. Förordningen ändrad genom förordning (EG) nr 2655/1999 (EGT L 325, 17.12.1999, s. 12).

”3. När det gäller varor förtecknade i bilaga II till denna förordning skall, genom undantag från artikel 17 i förordning (EG) nr 800/1999 och oberoende av till vilket destinationsland eller -territorium varorna exporteras, det belopp som anges i första stycket b i den artikeln gälla i följande fall:

- a) Varorna föreligger i detaljhandelsförpackningar med nettoinnehåll på högst 2,5 kg eller 2 l och är märkta enligt artikel 1.3 a i Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/13/EG (*), antingen anges importören i destinationslandet eller också är texten på ett av destinationslandets officiella språk eller på ett språk som är lätt att förstå för landets invånare.
- b) En enskild aktör exporterar varor – minst 12 gånger under de två år som föregick ansökan om befrielse enligt punkt 4 – som inte innehåller mer än 90 viktprocent av någon enskild bidragsberättigande basprodukt, klassas i en identisk 8-ställig KN-kod och går till samma mottagare.

4. I de fall som anges i punkt 3 får medlemsstaterna på ansökan befria exportören från att förete några andra bevis enligt artikel 16 i förordning (EG) nr 800/1999 än transportdokumentet.

Den befrielse som avses i första stycket skall, om den inte återkallas, gälla i högst två år och gå att förlänga. Medlemsstaterna får efter eget gottfinnande bestämma om återkallelse och särskilt skall de omedelbart återkalla befrielsen om de har skälig anledning att misstänka att exportören inte iakttar villkoren för den.

Befrielser i det första styckets mening skall betraktas som riskfaktorer i den betydelse som avses i artikel 2.1 i förordning (EEG) nr 4045/89.

Exportörer som åberopar en befrielse skall ange dess nummer på det administrativa enhetsdokumentet och på den särskilda ansökan om betalning som åsyftas i artikel 32 i den här förordningen.

5. Med avvikelse från vad som sägs i punkt 4 får medlemsstaterna i fall enligt punkt 3 b befria exportören från att förete transportdokumenten för all export som omfattas av befrielsen, förutsatt att exportören åläggs att förete transportdokumenten för minst 10 % av exportdeklarationerna eller minst en per år, varvid medlemsstaterna skall välja ett av dessa två alternativ med tillämpning av de kriterier som fastställs i förordning (EG) nr 3122/94.

6. Varor som förtecknas i bilaga II till denna förordning och omfattas av en senast den 30 september 2007 godkänd exportdeklaration samt för vilka exportören inte kan lämna bevis enligt artikel 16.1 i förordning (EG) nr 800/1999 skall anses ha importerats till tredjeland, på villkor att exportören uppvisar kopior av transportdokumentet och av antingen något av de dokument som förtecknas i artikel 16.2 i förordning (EG) nr 800/1999 eller ett bankdokument utfärdat

av ett godkänt kreditinstitut som är etablerat inom gemenskapen, vilket skall styrka att exportörens konto hos kreditinstitutet har krediterats betalningen för den aktuella exporten, eller betalningsbeviset.

Vid tillämpning av artikel 20 i förordning (EG) nr 800/1999 skall medlemsstaterna beakta de bestämmelser som fastläggs i det första stycket.

(*) EGT L 109, 6.5.2000, s. 29.”

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den tredje dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 20 oktober 2006.

På kommissionens vägnar
Günter VERHEUGEN
Vice ordförande
